

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν καὶ πρῶτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐννιάκοντα καὶ ἑξή
καὶ ὅλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Ἰουλίου πέμπτη καὶ δεκάτη,
λέν πῶς δὲν θὰ φύγῃ τὸ Παλάτι.

Πενήντα καὶ ἐννιάκοντα
καὶ ἦλθαν μαντάτα τόσα.

Πέτα, Κρήτη, ξανά
ἴστα βουνά, ἴστα βουνά.

Μονοιασμένη σὰν πρῶτα μ' ἓναν πόθο κοινὸ
πέτα, Κρήτη καϋμένη, ἴστο βουνό, ἴστο βουνό.

Τόσα χρόνια περνοῦσες σκυφτὴ ἴστην Τουρκιά,
τώρα σκλάβα δίκη της σέ θέλ' ἡ Φραγκιά.
Τώρα πιά δὲν παλεύεις μὲ βαρβάρους δεσπότες
καὶ μ' ἐχθροὺς ἀλλοφύλους,
τώρα σήκω καὶ κτύπα σταυροφόρους ἱππότες,
ὁμοδόξους καὶ φίλους.

Τοὺς καϋμούς σου δὲν βλέπουν, μὰ τὰ μάτια σφαλοῦν,
καὶ μὲ πόνους αἰῶνων κάθε τόσο γελοῦν.

Μὲ βρονταῖς ἀπαντᾷτε
ἴστο χαρτὶ τὸ κλεινό...
μονοιασμένοι πετᾷτε
ἴστο βουνό, ἴστο βουνό.

Κι' ἄς ἐλθοῦνε καράβια μὲ ναυάρχους ἄβρους
κι' Ἐκκλησιαῖς ἄς γκρεμίσουν κι' ἄς σωριάσουν σταυρούς,
καὶ γαλάζιαις σημαίαις νὰ πατήσουν καὶ στέμματα,
καὶ νὰ πλύνουνε χέρια κρινοδάκτυλα μ' αἵματα.

Καιρὸς εἶναι καὶ πάλι μέσ' στὸν φαῦλο καιρὸ
νὰ πηδήσῃ τὸ γένος σὲ Ζαλόγγου χορό.
Κυματίσετε πάλι λάβαρά μας παληὰ
καὶ παληῶν πολεμάρχων ἀσημένια μαλλιά,

καὶ μαζί σας τοῦ θρόνου τὸ παιδί τὸ τρανὸ
νὰ φωνάξῃ κι' ἐκεῖνο : 'στὸ βουνό, 'στὸ βουνό.

'Στὸ βουνὸ κάθε νέο καὶ παλὴρὸ παλληκάρι,
κι' ἂν χλωρὸ μές'στην Κρήτη δὲν ἀφήσουν χορτάρι,
θὰ φωνάξουν λαοὶ κι' ἱστορίας μνημεῖα :
γιὰ σὰς νέα τιμὴ καὶ γι' αὐτοὺς ἀτιμία.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—

Τί κάνεις, πῶς εἶσαι ;
πῶς δρᾷς ; πῶς κινεῖσαι ;
'Στὸ Φάληρο πᾶς ;
θυμόνεις, κτυπᾷς
ἀγρίους Βουλγάρους,
αἰσχροὺς Ὀσποδάρους,
μαγάρους, Μαγνάρους ;

'Εμπρός, παραλίπα...
τί κάθεται ; ...κτύπα,
καὶ φλέγου καὶ φλέγε,
καὶ λέγε καὶ λέγε,
καὶ τύπτε τὰ στήθη
καὶ σήκωνε πλήθη.

'Εμπρός... καννιθάλους
πολέμ' ἀντιπάλους
καὶ πέρνε τους σθάρνα,
καὶ λέγε' στην Βάρνα
τί κάνουν τὰ στήθη
τεράτων ἀγρίων,
καὶ τρόχιζε ξίφη
καὶ γίνου θηρίον.

Μὰ λέγε συνάμα :
τί μπόμπαις' στην Δράμα,
τί φρίκη, τί δράματα !

Καιρός, Ἀρλεκίνε,
γιὰ γέλοια δὲν εἶναι,
μὰ μήτε γιὰ κλάμματα.

Καιρός νὰ κτυπήσης,
καιρός νὰ σαλπίσῃς
Ρωμηῶν ἐγερτήρια.

Καιρός νὰ λαλήῃς
γιὰ δόλιας φυλῆς
καὶ μούους καὶ μαρτύρια.

Καιρός κάθε φρένα
καὶ σὺ νὰ σαλέψῃς,
καιρός καὶ κανένα
Ταμεῖο νὰ κλέψῃς.

Καιρός νὰ κορώσης
γιὰ πάθη μας τόσα,

καιρός νὰ σουφρώσῃς
καὶ κάμποσα γρόσχα.

Καιρός γιὰ τὸ γένο;
καὶ σὺ λυπημένος
νὰ σκούζῃς : ὦ ! πόποι,
βαβαὶ κι' ὠμένα !...
καιρός' στην Εὐρώπη
νὰ πᾶς μὲ κλεμμένα.

Καιρός νὰ θρηνησῇς
τὸ χάλι μας, βλάκα,
καιρός ν' ἀνυμνήσῃς
καὶ σὺ τὴν ἀμάκα.

Καιρός νὰ φωνάξῃς
σὲ πλήθη, ποὺ χάσκουν,
τοῦ γένους παθήματα.

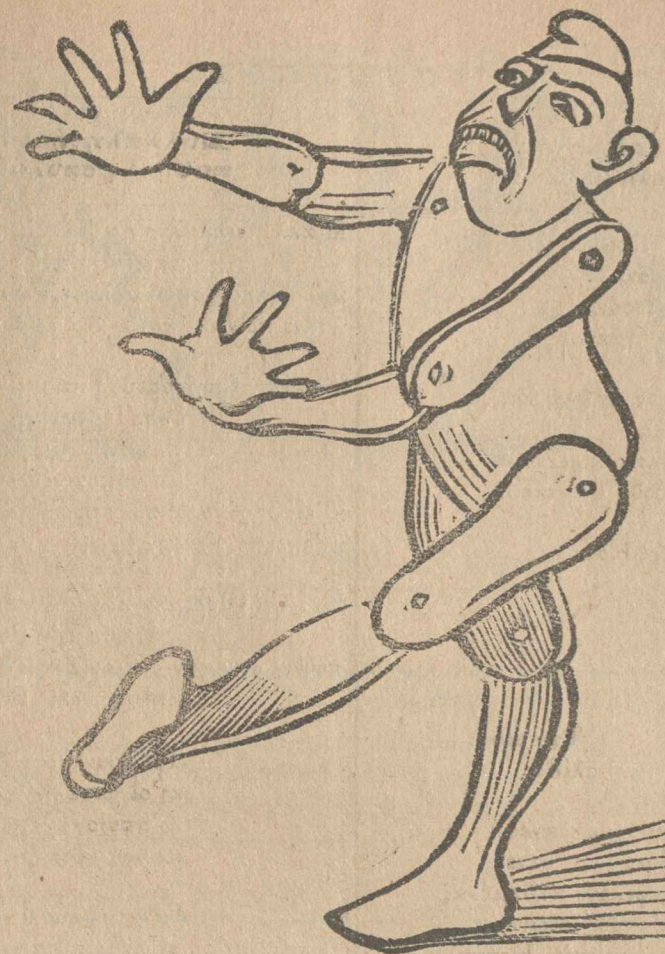
Καιρός νὰ συχνάζῃς
κι' εἰς ὅσους διδάσκουν
ἀμακάς μαθήματα.

Καιρός καὶ σὺ μὲ χεῖμαρρον σφριγώσης εὐφραδεῖας
φρικτῶν ἐχθρῶν ν' ἀπαριθμῇς φρικτὰς θηριωδίας,
καιρός καὶ σὺ νὰ πληκλῆς βασιτώντας, χασομέρη,
μὰ γαλανὴ σημαία,
καιρός κι' ἐκείνους νὰ μετρᾷς, ποὺ φεύγουν σ' ἄλλα μέρη
νὰ φῶν τὰ κλοπιμαῖα.

Καιρός μὲ τὸν χέρι σου νὰ δείχνῃς Μακεδόνας
κι' αἰματηροὺς ἀγῶνας,
συγχρόνως δὲ μὲ τ' ἄλλο σου νὰ δείχνῃς διαφόρους
κλεινοὺς ἀμακαδόρους.

Καιρός καθένα Βούλγαρον νὰ πνίξῃς σκυλοπνίκτη,
καιρός τοὺς πάντας νὰ καλῇς πρὸς μίαν δόξαν ἀμείων
καὶ μ' ὅλους τοὺς δακτύλους σου, τὸν λιγανόν, τὸν δείκτη
τὸν μέσον, τὸν ἀντίχειρα, καθὼς καὶ τὸν παράμεσον
νὰ φασκελώνῃς τοὺς κουτούς,
ποὺ ρέθουν ἐδῶ πέρα,
καὶ ξεφωνίζουν γιὰ Στρατοὺς
καὶ κοπανοὺς ἀέρα.

Καὶ μὲν Περικλέτο μου, ποὺ χεῖς φιλοπατρία
καὶ τόσους πόθους ὑψηλοῦς,
βλέπε τριγύρω σου πολλούς,
ποὺ πᾶν' στην Ἑσπερία.

Κληροδοτοῦν ἐλλείμματα
πρὸς τὴν κοινὴν μητέρα,
καὶ πᾶνε σ' ἄλλα κλίματα
ν' ἀλλάξουν τὸν ἀέρα.

Φεύγουν Ταμίαι, Περικλῆ, μὲ γῶσι καὶ μυαλό,
καὶ πᾶνε σ' ἄλλο καλὸ.
Φεύγει κι' ἐκεῖνος, μὰ κι' αὐτός,
ὁ διοικῶν Ταμεῖον,
ὁ τίμιος, ὁ ζηλευτός
ἐν μέσῳ τῶν τιμίων.

Πᾶνει καὶ γράφει μὰ γραφὴ' στὸν Ὑπουργὸ τὸν κύριο :
δὲν αὐτὸς ἀβάστακτος τῆς φτώχειας τὸ μαρτύριο,
καὶ σὺ τὸ λέγ' ὀρθὰ κοφτὰ
πῶς δὲν μ' μπορῶ νὰ δῶ λεφτὰ
καὶ νὰ μὲ λὲν Ταμία
καὶ νὰ μὲ ψυχραιμία.

Μὲ συγχωρεῖς, κύρ' Ὑπουργέ, γιὰ τὴν σὺ δίνω κόπο,
μὲ συγχωρεῖς ποὺ σουφρώσα καὶ τῶσπιφα μὲ τρόπο.
Συχώρα μὲ μ' εὐγένεια,
μὴ μού φερθῇς σκληρά,
κι' ἔχω μὰ νευρασθενεία
κακὴ γιὰ τὸν παρᾶ.

'Εμπρός μου μπόλικος παρᾶς
νυχθημερὸν ἐσφρίγα...
κύρ' Ὑπουργέ μὲ συχωρᾷς,
ἂν ἐκλεψα καὶ λίγα.

Ἐγὼ μὰ νευρασθενεία, ποὺ μ' ἔκανε νὰ ρέψω,
καὶ τῆς Εὐρώπης τοὺς γατρούς πᾶω νὰ τὴν γατρέψω.
Τὸν ἄρρωστο Ταμία σου, κύρ' Ὑπουργέ, συχώρα,
κι' ἂν ἔχῃς συμφορὰς γι' αὐτὸν καὶ ντράβαλα μεγάλα,
μὰ πρέπει νὰ μ' εὐχαριστῇς, ποὺ τῶσπιφ' ἀπὸ τώρα
καὶ πρὸ πολὺ δὲν ἔμεινα γιὰ νὰ τσεπώσω κι' ἄλλα.

Ὁρεθουάρ, κύρ' Ὑπουργέ, μὴ βγάζῃς ματιφέστα,
δεῖξε γιὰ μὲ καλὴ καρδιά,
'πῆρα μαζί καὶ τὰ κλειδιά
νὰ μὴν τὰ ἔβρουν κι' ἀνοίξουνε καὶ δὲν ἀφήσουν ρέστα.

Σὲ παρὰ τὸ ν' ἀναπολῇς
ὑπηρεσίας πρώτης,
μὲ συγχωρεῖς κι' ὁ Σταμπολῆς
κι' ὁ κύριος Ζηλιώτης,
ποὺ τώρα μές' στην ἐποχὴ τῶν κυνικῶν καυμάτων
ἐξελεγεῖν τοὺς ἑκῆνα νὰ κάνουν ἐλλειμμάτων.

Σὲ χαιρετῶ, κύρ' Ὑπουργέ, καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ἂν ἐκλεψ' ἀκουσίως,
κηρύττω ἀημοσίως
ὅτι πρὸς τὴν πατρίδα μου τὸ χρέος μου θὰ κάνω.
Κι' ἐγὼ θὰ πιάξω δόση τοῦ καὶ πατριώτου ρόλο,
κι' ἂν περισσέψῃ τίποτα θ' ἀφήσω καὶ σὸ ἑτάλο.

Καὶ τότε θὰ λησμονηθῶν ἐντάλματα συλλήψεως
φιλονενοῦς ὁραπέτου...
μένω μεθ' ὑπολήψεως
πρὸς ὅλους ἐξαιρέτου.

Τέτοια ποὺ λές' στὸν Ὑπουργὸ κι' αὐτός κι' ἐκεῖνος γράφει,
καὶ μὲ δημόσια λεπτὰ
θηριῶν ἀφίνει τὰ σεπτὰ
τῆς κλεφτουριάς ἐδάφη.

Καὶ πᾶνε' στην Ἀμερική
καὶ μέσα στῆς Εὐρώπης,
καὶ στέλλει μόντζαις ἀπ' ἐκεῖ,
μὰ καὶ τσιγγάρων γόπαις.

Φεύγουν Ταμίαι, Περικλῆ, κι' ἔγιν' ἐπιδημία
νὰ κλέβωνται Ταμεῖα.

καὶ δὸς τοῦ κι' ἐξελέγχονται κασέλαις ἀδειαναῖς,
καὶ κλαίει τὴν κατὰστασι καθένας κουνενές.

Ὅμως κι' ἐγὼ πικρὰ θρηνῶ, ποῦ δὲν' μπορῶ νὰ κλέβω
μήτε κι' ἀσήμαντον ποσόν,
κι' ἄλλο δὲν μοῦμεινε προσόν,
παρὰ τοὺς δραπετεύοντας μονάχα νὰ ζηλεύω.

Οὐ μὴν καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, τὸ γέννημα τῆς χλεύης,
θαρρῶ πῶς τοὺς ζηλεύεις,
κι' ἂν σὺ δραπέτης λέγεσαι πτωχοῦ βλακκομοεῖου
αὐτοὶ δραπέται λέγονται πλουτοβριθοὺς Ταμείου.

Κάθου καὶ σύ, ζωντόβολο, καὶ λέγε περὶ Κρήτης,
καὶ παῖδες ἴτε κράζε,
καὶ τὴν τιμὴ σου βράζε
καὶ πίνε τὸ ζουμί της.

Π.—Τὴν εἶδες τὴν ἀπάντησι, βρὲ Φασουλῆ;

Φ.— Τὴν εἶδα,
κι' ἔχω τὴν ἀνταπάντησι' στὴν τρίτη τὴν σελίδα.

Π.—Φασουλῆ μου κακομοίρη, δὲν ἐπίστευε κανεὶς
πῶς θὰ μᾶς πικράνουν τόσο οἱ καλοὶ μας συγγενεῖς.
Εἶδες εἶδες τοὺς προστάτας καὶ τοὺς φίλους κηδεμόνας,
ὅπου θέλουν τὸ καλὸ μας νῦν, αἰ καὶ' στοὺς αἰῶνας,
πῶς ἀπήντησαν καὶ πάλι' στὰ ψηφίσματα τὰς Κρήτης;
εἶναι νὰ σὲ πιάνη τρέλλα καὶ πολέμους νὰ κηρύττης.

Ὅρσε μές' στὰ καθεστῶτα,
νέα, Φασουλῆ, δεινὰ
τρὶς χειρότερά τοι πρῶτα
κι' ἀνεβῆτε' στὰ βουνά.

Φ.—Ποῖος δίκαιος θυμὸς κι' ἀγανάκτησις μὲ πνίγει!...
λένε πῶς κι' ὁ Βασιλεὺς' στὴν Εὐρώπῃ δὲν θὰ φύγῃ,
κι' ἂν ἐκεῖν' ἡ πανταχοῦσα νέον σάλον ἐπιφέρει
πιθανὸν ἐδῶ νὰ κἀνῃ, Περικλῆ, τὸ καλοκαῖρι.

Λένε πῶς κι' ὁ Θεοτόκης δὲν θὰ φύγῃ γιὰ τὴν Βιέννη,
πάλι ντράβχα μεγάλα,
λένε τοῦτα, λένε τᾶλλα,
κι' ὅλοι τᾶχουν σὺν χαμένα.

Κι' ἐγὼ τώρα πρὸς τοὺς Κρήτας ξεφωνίζω μὲ φωτιά:
τῶν μεγάλων προστατῶν σας κομματιάστε τὰ χαρτιά.
Τὸ παράκλανι ἀλήθεια τῆς Φραγκιᾶς οἱ παληανθρώποι...
σηκωθῆτε σηκωθῆτε... βάλτε τὰ μὲ τὴν Εὐρώπῃ.

Κάθε σύνεσις ἄς λείψῃ, πονεμένα παλληκάρια,
κι' ἄς ἀστράψουν κι' ἄς βροντήσουν ὅπως πρὶν τὰ Μπουτσουάρια.
Κρήτη παραπικραμένη,
τώρα πιά γιὰ σὲ τί μένει;

Κύτταξε τὴν ἐρημιὰ σου
καὶ παλληκαρίσια τράβα...
τώρα κάθε φρονιμιὰ σου
μόνο τρέλλα θάναϊ, σκληρά.

Μὴ σὰς σκιάζῃ, παλληκάρια, κανενὸς τρῆνου φόβος
κι' ἄς ἐλθοῦν οἱ κηδεμόνες νὰ σὰς κάψουν πέρα πέρα,
κι' ὅταν ὅλα τὰ ρημάξουν κι' ἀπομείν' ἡ νῆσος ἀδεια,
τότε πέστε τοὺς: κοπιᾶστε νὰ μᾶς φᾶτε τὰ κουράδια.

Π.—Κι' ἐγὼ δίχως νὰ σὲ δειρῶ, Φασουλῆ τεμπελαχανά,
φ

Συλλαλητήριο' στὴ Ρουμανία, ποῦ μᾶς' σκυλόδρισε κ' ἡ Βιργινία

Μ' ἄλλο συλλαλητήριο μᾶς' μπήκαν οἱ Ρωμοῦνοι
καὶ πάλι' στὸ ρουθούνι,
κι' ὁ Διακονέσκου' μίλησε, Ρωμοῦνος παιχιδιάρης,
ἦτανε πρὶν διάκονος καὶ τώρα διακονιάρης.

Κατόπιν ἐρρητόρευσε πάσχωι ἐκ βουλιμίας
ἐνας Ἰερεμίας,
πρῶτη μαγάρια δηλαδή
μὲ τύπον γουρουνοειδῆ,
κι' εἶπε γιὰ' μᾶς πῶς πρόσωπα φαινόμεθα γελοῖα
κι' ἔπρεπε νὰ μὴν ἔχωμε κι' αὐτὴν τὴν Θεσσαλία.

Μετὰ τὸν Ἰερεμία καὶ μετὰ τὸν Διακονέσκου
'μίλησε κι' ἡ Ροδαλέσκου,
ποῦναι σὺν τὴν Δεμονίε' μιὰ δασκάλα δαιμονία
καὶ τὴν λένε Βιργινία.

Τρέχουν πρὸς αὐτὴν οἱ Βλάχοι
κι' οἱ μισέλληνες ἀθρόοι,
κι' ὅποιον ἔχει' στὸ στομάχι
μαῦρο φίδι ποῦ τὸν τρώει.

Εἶναι διαβολογυναῖκα
κι' ἄνδρας στρώνει' στὸ κυνήγι,
καὶ μ' ἔχει νὰ πάρῃ δέκα
καὶ νὰ τῆς φανοῦν' λίγοι.

Κι' ὁ πατήρ Ἰερεμίας τῆς φωνάζει μειδιῶν:
χαῖρε Ροδαλέσκου, ρόδον
χάριεν κι' εὐωδιῶν
ἐν τῷ μέσῳ τῶν τριόδων.

Τότ' ἐκεῖν' ἡ Βιργινία κατατύπτουσα τὸ στήθος
ἔτσι' μίλησε' στὸ πλῆθος:

'Πῆγα τώρα καὶ' στὴν Πόλι κι' εἶχα μέσα μου μανία,
κι' ἔλεγα πρὸς τοὺς Πασσάδες: θέλω τὴν Μακεδονία.

Θὰ σοῦ γίγῃ τὸ χατήρι, μοῦπαν οἱ Πασσάδες ὅλοι
καὶ Σοφτάδες μὲ καλέμια,
καὶ μ' ἐπῆγαν οἱ μαριόλοι
νὰ μοῦ δείξουν τὰ χαρέμια.

Καὶ μ' ἐπότιζαν σεροπέτι μὲς' στὸν μουσαφίρ-ὄντᾱ
καὶ μοῦ' λέγαν μὲ σεβντᾱ:
Βιργινία, γκέλ' μπουρντᾱ.

Δὲν ξέρετε τί φρενασμός' ἀγαπῶτο Ρωμᾶνοι,
κι' ἐκεῖνους τοὺς βρομο-Ρωμηοὺς κάθε στιγμὴ μὲ πιάει.
Κι' ἐγὼ μὲ σὰς' στῆς γόδας μου τὰς γοάφω τὴν κατὸν
τοιαῦτα κι' ἄλλα τρυφερά
μᾶς' ἔψαλ' ἐν παραφορᾱ,
κι' ὁ Διακονέσκου' σὺν ἄλλοι' γιὰ' σὺ, κυρὰ Ρωμοῦνα.

Θάνατος εἰς τοὺς Ἕλληνας μοιγᾶρίζουν ἐν μανίᾳ
θάνατος εἰς τοὺς Ἕλληνας βοᾶ κι' ἡ Βιργινία,
κι' ἐκεῖν' ἡ σκόρπιζε παντοῦ τὸν τρόμο καὶ τὸν θάνατο
μὲ φλογισμένα μάτια,
κι' ἀκάθεκτος ἐφόρμησε σ' ἐνα κατρουλοκᾶνατο
καὶ τόκανε κοιμάτια.

Δὲν εἶχευε ποῦ' πῆγαινε καὶ πῶς νὰ ξεθυμᾶνῃ
τῆς ἐφυγαν κι' ἡ γόδας της μὲς' στὴν πολλὴ τρεχάλα,
κι' ἐνα συλλαλητήριο δὲν κἀνουν οἱ Ρωμᾶνοι
χωρὶς νὰ παρευρίσκειται καὶ μιὰ κυρὰ δασκάλα.